

Prológus

– Hiperútból való kilépésre felkészülni! – visszhangzott Mitth'raw'nu-ruodo ezredes hangja a *Springhawk* hídján. – Minden tiszt és harcos álljon készenlétben. Nem szándékozom bajba keveredni, de álljunk készen minden eshetőségre.

Ufsa'mak'ro alezredes megengedett magának egy grimaszt. Még szép, hogy Thrawn ezredes nem szándékozott bajba keveredni. Soha nem szándékozott. És mégis: úgy tűnt, valahogy mindig megtalálja őket a baj.

Ha pedig az események továbbra is a megszokott mederben folynak tovább, nem is létezhetett rá jobb alkalom a mostaninál.

Már önmagában az is épp elég kellemetlen volt, hogy a Zysek-rendszer teljesen ismeretlennek számított. Ennél is rosszabb, hogy a chiss adatbázisokban az elhelyezkedésén kívül mindössze annyi állt róla: a Chiss Birodalomtól keletre és délkeletre élő számos kisebb nép kereskedelmi központja. És még ennél is rosszabb, hogy Thrawn úgy vélte: itt fogadták fel Fsir kapitányt és a watithokat, hogy támadást intézzenek a hajója ellen.

De a legrosszabb mégis az volt, hogy senki sem tudott a *Springhawk* ittlétéről.

Egyenesen vissza kellett volna menniük a Chiss Birodalomba, maguk mögött hagyva a Hoxim bolygót és a Samakro által magában csak a három család csatájaként emlegetett csetepatét. Utána pedig jöhettek volna a Csillán a javítások, a jelentések, illetve a teljes szemétkupac eltakarítása – utóbbi igazán emlékezetes feladatnak ígérkezett. Az összes többi chiss hadihajó így is tett, fedélzetükön kizárólag a Xodlak, Erighal, illetve Pommrio családokból kikerült legénységük-

kel: lassan, ugrásról ugrásra haladva hazatértek, holott parancsnokaik kétségtelenül megszenvedtek közben a hajónapló megírásával.

Nem így a *Springhawk*. Megsemmisítése előtt Thrawn órákon át tanulmányozta a watith teherhajót, és valamiért meggyőződésévé vált, hogy Fsir a Zyzeokról érkezett. Ezután már csak apró taktikai-logikai ugrásra volt szükség, hogy hazafelé menet tegyenek egy kis kitérőt a rendszerbe körülnézni.

Samakro persze felismerte a stratégiai megfontolás okát. Bizonyos tekintetben még egyet is értett vele. A *Springhawk* – Che’ri égjárónak köszönhetően – gyorsabban haladhatott a többieknél a Khaosz ide-oda kanyargó hiperúrtvonalain, miközben a csata környékén őgyelgő többi megfigyelőnek csak tapasztalatlanabb navigátor állt a rendelkezésére – ha egyáltalán. Ha Thrawn még azelőtt a Zyzekre ér, hogy oda jutna a történetek híre, információgyűjtési szempontból komoly előnyre tehet szert.

Ez azonban mindössze egyetlen apró pluszt jelentett a számtalan mínusszal szemben.

– Kilépés a hiperútból: három, kettő, egy.

A csillagcsóvák fellobbantak, majd fénypontokká szűkültek, a *Springhawk* pedig megérkezett.

– Teljes letapogatást – rendelkezett Thrawn. – Különösen figyeljenek az egyes bolygóknál az orbitális pályán mozgó hajókra. A lehető legteljesebb rendszerezést kérem a hajótípusokról, a pályadataikkal együtt.

– Igenis, ezredes – nyugtázta Elod’al’vumic főhadnagy az érzékelők vezérlőpultjától.

– Kharill, segítsen neki a katalógizálásban – tette hozzá Thrawn.

– Értettem, uram! – érkezett a válasz a hangszóróból. Plikh’ar’ill-morf alezredes a tartalék parancsnoki központból jelentkezett be.

– Dalvu, jelölje meg, mely szektorok feltérképezését vegyük át.

– Igenis, alezredes – mondta Dalvu. – Máris megjelölöm őket.

– Minden mozgásra figyeljenek, akár befelé haladnak, hogy elrejtőzzenek, akár kifelé, hogy megpróbáljanak kereket oldani – mondta Thrawn. – Azért jöttünk, hogy megnézzük, kiváltunk-e bármilyen reakciót. – A kormányállás felé biccentett. – Azmordi, kezdjünk meg benyomulni a rendszerbe. Che’ri navigátor álljon készenlétben, ha esetleg sietősen kellene távoznunk.

– Igen, uram – mondta Tumaz'mor'diamir főhadnagy a kormányállásból.

– Igen, uram – visszhangozta Che'ri gondviselője, Mitth'ali'astov.

Samakro lassan körbehordozta tekintetét a hídon. Dalvu, Kharill, Azmordi – régóta szolgált mindhárom tiszttel, már akkoriban is, amikor még ő parancsnokolt a *Springhawk* fedélzetén, majd Thrawn vezetése alatt is folytatták a közös munkát. Jól ismerte őket, tisztában volt a képességeikkel, és akár az életét is rájuk bízta volna.

Velük ellentétben Thalias viszont...

Nézte, ahogy a gondviselő visszafordul a fedélzeti főablak felé, kezét pedig bátorítóan Che'ri vállán nyugtatja. Még mindig túlságosan rejtélyesnek találta a nőt: bizonytalanság és kétségek lengték körül.

Samakro szempontjából még rosszabb volt, hogy Thaliasból a családi politizálás bűze áradt. A gondviselő Mitth'urf'ianico szindikátor valamely furmányos manővere révén került a *Springhawk*-ra, Samakro pedig még mindig nem látta át, miféle játékot űz Thurfián.

De rá fog jönni. Már elültette ehhez a magot: beadott Thaliasnak egy összeesküvés-elmélettel terhelt történetet, amely rossz fényben tüntette fel Thrawnt, mert tudta, hogy a nő végül úgyis elcsepegteti majd Thurfiának vagy esetleg valaki másnak. Ha pedig így tesz – vagyis visszaél a bizalmával –, végre bizonyítéka is lesz rá: Thaliast kémként küldték a *Springhawk*-ra, hogy tönkretegye a parancsnokot, vagy legalábbis károkat okozzon neki. És akkor – talán – meg fogja tudni győzni Thrawnt, hogy eltakarítsa őt a hajóról.

Addig nem tehet mást, mint hogy szemmel tartja Thaliast, és legjobb tudása szerint őrködik, nehogy a nő bármiféle cselvetéshez folyamodjon.

Azért jöttünk, hogy megnézzük, kiváltunk-e bármilyen reakciót. Sajnos Samakro korábban már megtapasztalta, általában milyen reakciót váltanak ki Thrawn váratlan felbukkanásai. Főleg, ha ezekre potenciálisan ellenséges területen kerül sor, és jó eséllyel barátságtalan szándékú hajók tömegében nyomulnak előre.

De Thrawn volt a *Springhawk* kapitánya, és kiadta a parancsot. Samakro feladata innentől annyi, hogy minden tőle telhetőt megtegyen a végrehajtás érdekében. Ha pedig akár az élete árán is meg kell védelmeznie a hajót, nos, arra is készen állt.

– Hódítás.

Nakirre generaliriusz a Zyzek bolygó körül orbitális pályán keringő kereskedőhajók tucatjait nézte a *Whetstone* kilji katonai cirkáló főablakából.

– Hódítás.

– Érdekes elképzelés, igaz? – vetette fel a Jixtus néven ismert alak.

Nakirre vendégét mustrálta. Nyugtalanította, hogy köpenye, csuklyája, kesztyűje és fátyla teljesen elrejtette a kinézetét.

Különösen annak fényében, hogy ez a teljes névtelenség igen komoly tárgyalási előnyhöz juttatta Jixtust Nakirrével és kilji vazallusaival szemben. Miután Jixtus megtanult olvasni a kiljik sötétnarancs bőrén hullámokat és ráncokat vető érzelmekben, sokkal mélyebben beléjük látott, mint pusztán Nakirre szavai alapján.

De Nakirre ráállt, hogy eljöjjenek idáig az idegennel, a kilji nagyurak pedig helybenhagyták a döntését. Így aztán most itt voltak, együtt.

És ami azt illeti, Jixtusnak tényleg akadt néhány érdekes ötlete azt illetően, miként formálhatnák a Kilji Illuminátus jövőjét.

– Azok is felkapnák a fejüket, akik egyébként nem vennének tudomást a kiljik bölcsességéről és iránymutatásáról – folytatta Jixtus.

– Azokat pedig, akik megvetik és gúnyolják az önök filozófiáját, el lehetne hallgattatni, vagy olyan helyre küldeni, ahol a véleményük senkit sem zavar.

– Rendet teremthetnénk – helyeselt Nakirre. Elméjében soha azelőtt nem tapasztalt stabilitás képei peregtek. Hódítás.

– Pontosan – mondta Jixtus. – Rend és megvilágosodás a milliárdoknak, akik jelenleg segítség nélkül küzdenek és kapálóznak a sötétségben. Mint ön is pontosan tudja, a bátorítás és a meggyőzés – legyen mégoly szenvedélyes is – mindössze korlátozottan tudja előremozdítani egy kultúra fejlődését. Csakis hódítás révén nyerhetnek teljes betekintést egy régió egészébe.

– És úgy véli, hogy ezek a lények készen állnak ilyen mértékű betekintésre? – kérdezte Nakirre, és a pályájukon szelíden lebegő kereskedőhajók felé intett az ablakon át.

– Vajon van olyan időpillanat, amikor a megvilágosodás nem szolgál a javunkra? – vetette ellen Jixtus. – Tudatában vannak vagy sem,

elfogadják vagy sem, a kilji út hozza majd el nekik a jólétet és az elégedettséget. Mi ok lenne hát késlekedni?

– Mi ok lenne, valóban – helyeselt Nakirre, és a hajókra meredt. Rengeteg kereskedő, rengeteg nemzet, mindannyian eszköztelenül a hatalmas Kilji Illuminátussal szemben. Melyikükkel kezdje?

– Mint ígértem, elvezetjük magukat a leggyorsabban és legkönnyebben meghódítható nemzetekhez – folytatta Jixtus. – Itt jelen vannak a gryskék által legígéretesebbnek talált négy népet képviselő kereskedők. Sorban beszélünk mindnyájukkal, talán megtekintjük az eladásra hozott javaikat is. Utána pedig...

– Generaliriusz – szólalt meg az érzékelők mellől Kettes Számú Vazallus. – Új hajó érkezett. Ismeretlen kialakítású darab.

Nakirre a vizuális kijelzőre nézett. A jövevény valóban nem hasonlított a bolygó körüli pályán mozgó egyetlen másik hajóra sem. Nem fért hozzá kétség, egy másik nemzet képviselőiben érkeztek ide árukat cserélni és értékesíteni.

Vagy talán mégsem. A hajó kialakítása nem kereskedelmi járműveket idézett. A forma, az oldalt és elöl elhelyezett kiszögellések rendszerezettsége, a nyixötvözetű jellegzetes ragyogása...

– Ezek nem kereskedők – mondta. – Ez egy hadihajó. Vagy nem? – tette hozzá Jixtusra nézve.

A grysk némán és mozdulatlanul ült a helyén. Az elfátyolozott arc a vizuális kijelző felé fordult, a köpenyekbe burkolózó alak pedig mintha kővé vált volna mindent eltakaró leplei alatt.

Jixtusnak általában mindenhez akadt hozzáfűznivalója. De most az egyszer elakadt a szava.

– Nincs oka aggodalomra – biztosította Nakirre.

Az újonnan felbukkant hajó nagyjából kétharmadakkora volt, mint a *Whetstone*, talán egy kilji járőrcirkáló méretének megfelelő, hasonló mennyiségű fegyverzettel. Ha esetleg csatába akarnának bocsátkozni, nem kérdés, hogy a kiljik győznek majd.

Nakirre őszintén remélte, hogy nem lesznek ennyire ostobák. Ha elpusztítják a hajójukat, a fedélzeten tartózkodók sosem hallanának a kilji filozófiáról, így aztán soha nem is reménykedhetnek az igaz megvilágosodásban.

– Generaliriusz, a hadihajó üzenetet sugároz – mondta Négyes Számú Vazallus. Bekattintott egy kapcsolót.

– ...minden jelen lévő kereskedőnek és szállítónak – szólalt meg egy lágy, dallamos hang a *Whetstone* hídjának hangszórójából. Gazdája a minnisiat kereskedelmi nyelvet beszélte, feszes precizitással ejtve a szavakat. – Itt Thrawn ezredes beszél a Chiss Expanziós Védőflotta hadihajója, a *Springhawk* fedélzetéről. Hírekkel szolgálhatok az összes, esetlegesen jelen lévő watith számára. Van itt esetleg bárki e faj képviselőjében, akivel szót válthatok?

– Van? – kérdezte Nakirre, és ismét Jixtusra nézett.

Jixtus megrázkódott, mintha csak megszabadult volna a rátelepedő bénultságtól.

– Hogy micsoda? – kérdezte különös hangon.

– Vannak itt watithek?

Jixtus a jelek szerint összeszedte magát.

– Nem tudom. Az érkezésünkkel nem láttam itt egy hajójukat sem, igaz, nem is kerestem őket. Azt javaslom, maradjunk itt, és várjuk ki, válaszol-e neki valaki.

– Ha senki sem jelentkezik, majd én beszélek vele – jelentette ki Nakirre. – Tudni akarom, miféle híreket hozott.

– Nem tanácsolnám – figyelmeztette Jixtus. – A chiss ravasz népesség. Valószínűleg azért tette fel ezt a kérdést, hogy önt előcsalogassa.

– Hogy engem előcsalogasson? – kérdezte Nakirre. – Ugyan honnan tudná, hogy egyáltalán itt vagyok?

– Nem konkrétan önre gondoltam, generaliriusz – mondta Jixtus. – De ne legyenek kétségei: információkra vadászik. Ez a chiss rendszerint ezt teszi.

– Ha senki sem kíváncsi a híreimre – folytatta Thrawn –, talán valaki megadja nekünk a világuk koordinátáit, így visszaszolgáltathatjuk watith foglyainkat a népüknek.

Nakirre meglepetten Jixtusra nézett.

– Foglyai vannak?

– Ugyan! – vakkantotta Jixtus. – Szó sincs róla.

– Azt állítja.

– Hazudik – mondta Jixtus. – Ahogy már mondtam az imént, információkra vadászik. Ez csel.

– Honnan tudja? – ellenkezett Nakirre.

Jixtus ismét elhallgatott.

– Árulja el, honnan tudja, grysk Jixtus! – ismételte Nakirre, ezúttal parancsoló hangon. – Ha a chissek valamiféle rajtaütést indítottak, még szép, hogy vannak foglyaik. Ha csatába bocsátkoznak, még a legrettegettebb népek is hagynak túlélőket. Válaszoljon most rögtön, vagy tőle kérdezem meg ugyanezt!

– Csata valóban volt – mondta vonakodva Jixtus. – De nem maradtak utána túlélők.

– Hogy lehet ebben ennyire biztos?

– Mert én küldtem a watitheket a chissek ellen – mondta Jixtus.

– Huszonhárom watith indult harcba. Huszonhárom watith esett el.

– Újból megkérdezem: honnan tudja?

– Egy megfigyelő is jelen volt a csata helyszínén – mondta Jixtus. Szavai most már határozottabban csengtek. – Rejtve maradt a harcosok elől. Tőle kaptam az információkat.

– Értem – bólintott Nakirre, és úgy tett, mintha elégedett lenne a válasszal.

De nem volt az.

A watithek haláláról beszámoló megfigyelő ugyanis minden bizonnyal arról is szólt volna, hogy a *Springhawk* túlélte az ütközetet. Jixtust ugyanakkor egyértelműen meglepte a chiss hadihajó érkezése. Vagy pusztán az ijesztette meg, hogy a *Springhawk* épp itt, a Zyzeknél bukkant fel, nem pedig a hajó túlélése?

És ugyan honnan tudja, hogy az üzenetet küldő chiss információt gyűjt? Netán személyesen is ismeri?

Nakirre egy pillanatra fontolóra vette ezeket a kérdéseket, de hasztalanul. Jixtus egyértelműen visszatartott bizonyos információkat, és nem fért hozzá kétség, hogy ez a jövőben is így lesz majd. A megvilágosodásban nem részesültek már csak ilyenek.

Nem számít. Kéznél volt egy másik információforrás is.

– Egyes Számú Vazallus: tengelyirányú fordulat. Kerüljünk szembe a chiss hajóval – rendelkezett. Kivárta, amíg a *Whetstone* pontosan befordul az érkező hadihajó felé, majd aktiválta a mikrofonját.

– Thrawn ezredes, itt Nakirre generaliriusz a Kilji Illuminátus hadihajója, a *Whetstone* fedélzetéről – mondta. – Mondja el, hogyan kerültek watith foglyok az őrizetébe.

– Üdvözlöm, Nakirre generaliriusz – köszönt Thrawn. – Netán a watithek szövetségesével vagy kereskedelmi partnerével beszélek?

– Sajnos még egyik sem vagyok – mondta Nakirre. – De talán hamarosan az leszek.

– Vagy úgy – mondta Thrawn. – Akkor esetleg azért jött ide, hogy új kereskedelmi kapcsolatokat alakítson ki?

Nakirre bőre ferde vigyorra nyúlt. Jixtus igazat szolt: a chiss valóban információkra vadászott.

– Nem feltétlenül – mondta. – A Khaoszt járjuk az Illuminátus képviselőjében, és a rend, a megvilágosodás kilji útjára tanítunk más népeket.

– Nemes vállalás – jelentette ki Thrawn. – És esetleg a watithek is a tanítványaik közé tartoznak?

– Mint mondtam, még nem – felelte Nakirre. – Újonnan érkeztünk az űr e szegletébe. De ez a jövő zenéje. Árulja el, hogyan tett szert watith foglyokra.

– A részletek egyelőre bizalmas információnak számítanak.

– Nem baj – mondta Nakirre. – Átveszem a foglyait, és hazaviszem őket.

– Tudja, hol az otthonuk?

Nakirre habozott. Ha igennel felel, Thrawn minden valószínűség szerint rákérdez a pontos koordinátákra, és maga szállítja oda a foglyokat. Amennyiben nemmel válaszol, a chiss aligha fogja átadni a rabokat.

– Már sok itteni kereskedővel léptem kapcsolatba – mesélte, miután lehorgonyozott egy harmadik lehetőségnél. – Biztos lesz közöttük olyan, aki rendelkezik ezzel az információval.

– Nagyra értékelem az ajánlatát – mondta Thrawn. – De nem tudom tiszta lelkiismerettel elfogadni. Ha nincsenek itt watith hajók, hogy átvegyék a foglyokat, máshová visszük őket.

– Nem szeretném, ha ilyen erőfeszítéseket kellene tennie.

– Ezt nekem kell eldöntennem, nem önnek.

– A megvilágosodottság megkívánja, hogy szolgáljak másokat.

– Azzal teszi a legnagyobb szolgálatot, ha utamra enged – mondta Thrawn. – Vagy netán azt is a megvilágosodottság kívánja, hogy elvegye mások döntési szabadságát?

– Hadd menjen – mormogta Jixtus. – Hagyja, hadd menjen!

Nakirrében felhorgadt a düh. Haragudott Jixtusra, haragudott Thrawnra. Bizonyos lényeges részletekről egyiküknek sem akaródzott beszámolnia.

Szüksége volt Jixtusra és a gryskekre, hogy megmutassák, mely népek a legnyitottabbak a hódításra és a vele járó megvilágosodásra. Thrawn viszont nem kellett ehhez.

– Jobban tenné, ha megismerné, amiről beszél, mielőtt ítélkezik – mondta, és beütötte a parancsot, hogy helyezték harckészültségbe a *Whetstone*-t. – Egyszer, hamarosan, a chissekhez is elviszem a kilji filozófiát.

– Attól tartok, nem találna különösebb fogadókésztségre – mondta Thrawn. – Nekünk is megvannak a saját, ősi útjaink.

– A kilji út felsőbbrendűnek bizonyul majd.

– Nem – állította Thrawn színtelen hangon. – Biztosan nem.

– Ismételten lekicsinyli a bölcsességünket, miközben nem is tud róla semmit.

– Tapasztalataim szerint a felsőbbrendű bölcsesség a saját lábán is megáll – mondta Thrawn. – Nincs szükség rá, hogy hadihajókkal erőltessék ki az elfogadását.

– Ön is hadihajóval jött ide.

– De közben nem állítom magamról, hogy felsőbbrendű bölcsességet kínálok másoknak – mondta Thrawn. – És nem is szándékozom a bölcsességemet másokra erőltetni.

– Fel akarja piszkálni, hogy megtámadja – figyelmeztette Nakirrét halkan Jixtus. Hangja feszültnek tűnt. – Ne menjen lépre!

Nakirre megvetést érzett. Ugyan miért ne hagyja, hogy a chiss megágyazzon a saját pusztulásának? A *Whetstone* sokkal hatalmasabb Thrawn *Springhawk*jánál. Mindössze néhány perc alatt megsemmíthetné.

– A *Whetstone* képességeiről akar adatokat gyűjteni – folytatta Jixtus. – Meg persze az ön parancsnoki adottságairól.

És ugyan miért ne mutassa be, mire képes egy kilji hadi cirkáló? Akármilyen tudásra is tesz szert Thrawn, vele száll majd a sírba.

Persze mások is tanúi lennének az összecsapásnak. Talán tényleg nem lenne bölcs lépés a maga teljességében szemléltetni nekik a kilji hatalmát, mielőtt a kilhorda ellátogatna hozzájuk, hogy feltárja

előttük a megvilágosodás ösvényét. De a pusztai látszat, hogy hagyja, hogy a chiss diktáljon neki...

– Hadihajók, itt a Zyzeki Rendszervédelmi Erő – szólalt meg egy új hang a hídon. – Mindketten vonuljanak vissza!

Nakirre hideg kárörömet érzett. A kereskedőhajók seregletéből négy járőr emelkedett ki, majd párokra váltak szét, hogy aztán a *Whetstone* és a *Springhawk* felé vegyék az irányt. Még a chiss hadihajónál is kisebbek és szájalmasabbak voltak. Ha harcolni akarnak, egy egyszerű lézernyaláb is elvesz tőlük minden esélyt a megvilágosodásra.

– Nem világosíthatják meg az elméjüket a kiljiek, ha halottak – emlékeztette Jixtus.

A grysknek ebben természetesen igaza volt. De még fontosabb, hogy alapos okkal szolgált, miért ne bocsátkozzon harcba a chissekkel.

– Zyzek Rendszervédelmi Erő, eleget tesztek a kérésüknek – mondta. – Thrawn ezredes, tartsa meg nyugodtan a foglyait. Újra találkozunk majd, amikor megérkezem, és az ön népét is rábírom, hogy cseréljék fel a chissek ősi útjait a kiljiek által hozott teljesebb megvilágosodásra.

– Várni fogom a következő találkozásunkat – mondta Thrawn. – Ég önnel.

– A viszontlátásra – köszönt Nakirre.

Kikapcsolta a mikrofont, és ismét Jixtus felé fordult.

– Négy népet említett, akiket a kiljiek elsőként meglátogathatnának megvilágosítás céljából – mondta. – A chisseket választom helyettük.

– Még nem – ellenkezett Jixtus. – Másokkal kell kezdeniük.

– Miért?

Jixtus megrázta a fejét. A mozdulatba a csuklya és a fátyol is beleremegett.

– Mert ismerem ezeket a chisseket, generaliriusz. Ellenállók és erősek. Láttam, hogyan állnak ellen a külső támadásnak és a belső manipulációnak. Csak e kettő kombinációja révén lehetséges őket elpusztítani.

– A megvilágosítás nem tűri a késlekedést – figyelmeztette Nakirre. – Maga pedig hódításról beszélt, nem pusztításról. Ha mindenki elpusztul, ugyan kit vezetünk át a béke és a rend világába?

– Mindenképpen maradnak majd túlélők – ígérte Jixtus. – A maguké a köznép, akik kérdés vagy ellenállás nélkül elfogadják majd a kiljik uralmát. Őket nyugodtan megvilágosíthatják. Ehhez azonban elengedhetetlen a vezetők és a parancsnokok bukása.

– Egyetértetek – mondta Nakirre. – Induljunk hát meg a világuk felé, és kezdjünk hozzá!

– A gyskek által megalkotott menetrendben kell elbukniuk – állította Jixtus. – Mindent elveszítünk, ha eltérünk attól az ütemezéstől. De. – Feltartotta mutatóujját. – Ettől még nem feltétlenül kell sokáig várnia a találkozásra. Ami azt illeti, mindig is úgy terveztem, hogy ön és a *Whetstone* visszajár majd el az első utamra a világaikba és a vezetőikhez.

– Nagyszerű – mondta Nakirre, és a kijelzőre meredt. A *Springhawk* elfordult a bolygótól, és már kifelé vette az irányt a gravitációs kútból, egyenesen a mélyűr felé. – Követem az útmutatását. Egyelőre. De jegyezze meg: ha úgy érzem, túl lassan halad előre, saját kezembe veszem az irányítást.

– Megértettem – bólintott Jixtus. – Hallgasson rám, és megkapja a chisseket! A megfelelő időben.

– Gyorsan – javította ki Nakirre. – És amikor végeztek a vezetőikkel, hagyják nekem ezt a Thrawnt. – Bőre sötét vigyorra nyúlt. – Őszinte aggodalommal várom a pillanatot, amikor a teljes megvilágosodás kapujába kerül.

A *Springhawk* visszatért a hiperűrbe, Thalias tagjaiból pedig végre lassan elkezdett kiszállni a röpké találkozás okozta feszültség, amikor Samakro végzett a hajó adatbázisainak átkutatásával.

– Semmit sem találtam kilji nevű fajról vagy kormányzatról, ezredes – jelentette. – És Nakirre generaliriuszról sem.

– Érthető – mondta Thrawn. – De korábban már hallottuk ezt a titulust.

Thalias lopva hátrapillantott a válla fölött. Samakro olyan arcot vágott, mint aki citromba harapott.

– Igen, uram – nyugtázta. – A *Vigilantet* és a *Graysrike*-ot a Napfelkelténél megtámadó dreadnought említette.

– Ennek alapján valamilyen kapcsolatban állhatnak Nakirre generalirusszal.

– Igen, uram – mondta Samakro, és savanyú arckifejezésébe ezúttal némi vonakodás is vegyült.

Nem meglepő. Az első tisztt – tiszteletteljesen és csendesen ugyan, de – már Thrawn azon tervét is vitatta, miszerint álljanak meg a Zyzeknél, mielőtt visszatérnének a Chiss Birodalomba. Samakro egyszerre találta veszélyesnek és értelmetlennek az ötletet, Thrawn azonban meggyőződéssel vallotta, hogy megéri a kis kitérő. És megint neki lett igaza.

Persze Thaliasnak fogalma sem volt, sikerült-e megtudnia bármit, ami végül hasznosnak bizonyulhat.

– Azt is tudjuk, hogy a generaliriusz most sem volt egyedül – folytatta Samakro. – Négy alkalommal is hallani lehetett egy második hangot a háttérben. Nagyon elhaló volt, de biztosan nem Nakirre hangja. Talán még csak nem is azonos fajúak.

– Magam is így vélem – értett egyet Thrawn. – Ki tudtak nyerni bármi használhatót az elemzők ezekből a hangfoszlányokból?

– Egyelőre nem – mondta Samakro. – Az illető halkán beszélt, Nakirre adása pedig nem volt olyan tiszta, mint reméltük. Néhány szót sikerült azonosítanunk, de a teljes elemzés alighanem várat magára, amíg nem tudjuk átadni a felvételt a szakértőknek a Naporaron.

– Azért csak folytassák a munkát – mondta Thrawn. – Ne egyedül a szavakat analizálják, hanem próbálják kinyerni a hangprofilt is a felvételtől, amennyire csak lehetséges.

– Igen, uram – mondta Samakro.

Thalias ismét hátrapillantott. Samakro már odébb lépett, és épp rögzítette a parancsot a questisében. Ami Thrawnt illeti, a parancsnok némán állt a hídon, kissé semmibe meredő tekintettel. Thalias már tudta, hogy ilyenkor mélyen a gondolataiba merül.

Újból előrenézett, és lepillantott Che'rire. A kislány szintén a semmibe meredt, csak ő éppen azért, mert nyakig merült a Harmadik Látásba, miközben hazafelé irányította a *Springhawk*-ot.

– Gondviselő!

Thalias összerezzen, majd megfordult. Szembetalálta magát Thrawnval.

– Nem kellene így odalopakodnia másokhoz, ezredes – mondta szemrehányóan.

– Bocsásson meg – kérte Thrawn, de úgy tűnt, inkább mulattatja a helyzet, mintsem tényleg bánná. – Meg kell tanulnia úgy gondolkodni és merengeni, hogy közben nem feledkezik meg a környezetéről sem. – Che’ri felé biccentett. – Hogy van?

– Minden rendben – mondta Thalias, és lepillantott a kislányra. – Úgy negyven perc múlva szüksége lesz némi pihenőre, de múlt éjjel igen sokat aludt, és a jelek szerint jól van.

– Nem erre gondoltam – mondta Thrawn halkabban. – Hanem rá és a magysra.

Thalias torka összeszorult. Remélte, hogy egyedül neki szűrt szemet a dolog.

– Talán csak merő véletlen volt.

– Komolyan így gondolja?

Thalias sóhajtott. A magys egy csoportnyi idegen menekült vezetője volt, és azért ébresztették fel kényszerhibernációjából, hogy megvizsgáljon egy ékszer. Utóbbit egy agbui nevű faj képviselői használták fel a Celwis egyik Xodlak családbeli tanácsnokával szemben. Miután a magys azonosította a melltűt, Thrawn megkérte, hogy ismét vonuljon hibernációba, ameddig vissza nem tér az övéihez. Társai a paccok világán, a Rapaccon vártak rá.

A magys – cseppet sem meglepő módon – elutasította a kérést annak ismeretében, hogy bolygóját külső erők fenyegetik. Hiába figyelmeztette Thrawn, hogy el kell rejtőznie, nehogy akár egy tiszt is meglássa, ha véletlenül valamilyen más ügyben bejönne a hajó égjárójának lakrészébe, semmit sem ért el. Konkrétan olyan hajthatatlan volt, hogy Thalias fejében még az is megfordult: Thrawnnek és Samakrónak fizikai erővel kell majd visszakényszerítenie a hibernációs kamrába. Aztán tulajdonképpen egyik pillanatról a másikra felhagyott az ellenkezéssel, és alázatosan elfogadta Thrawn parancsát.

Mielőtt azonban ismét elfoglalta volna a helyét a kamrában, Che’ri hálósobája felé villant a tekintete.

Még a Rapaccon, Thrawn és a menekültek első találkozásakor a magys valahogy rájött, hogy annak idején Thalias is navigátorként szolgált, és képes volt a Harmadik Látás segítségével tájékozódni a hiperúrbán. Vajon megérezte Che’ri jelenlétét és sokkal erősebb kap-

csolatát azzal a valamivel, amihez a Harmadik Látás segítségével hozzáfért?

– Nem, valójában egyáltalán nem – egyezett bele Thalias. – De azért remélem. Úgy értem, ott volt közöttük két válaszfal és a teljes nappali. Azon keresztül ugyan honnan tudhatná?

– A magys állítása szerint népének tagjai haláluk után egyesülnek a Messzeséggel – emlékeztette Thrawn. – Azt is felismerte, hogy annak idején maga is égjáró volt. Ennek alapján az élők esetében is létezhet ez a kapcsolat.

– De a Rapaccon legalább nézett engem ehhez – mondta Thalias. – Mert ha meglátta volna Che’rit, még megérteném. De hát sosem találkoztak.

Thrawn tekintete az ablakra és a hiperűr kinti forgatagára siklott.

– Amennyiben a Messzeség ugyanazt az Erőt testesíti meg, amiről Skywalker tábornok mesélt nekem, úgy tűnik, számos aspektusa és megjelenési formája létezik. Lehetséges, hogy a magys még nem tapasztalta meg ezt az új oldalát.

– Azt hittem, a népe minden tagja kapcsolatban áll a Messzeséggel.

– Ha a környezetében minden fajtársa folyamatosan ugyanazt a dallamot dúdolná, maga is hozzászokna, hogy állandóan hallja – mondta Thrawn. – És ha utána belebotlana egy másik fajba, amelyiknek egyáltalán nem szokása dúdolni, de találna köztük egyvalakit, aki más dallamot dúdol, egyszerre lenne újszerű és figyelemre méltó a jelenség.

– Vagy úgy – mondta Thalias, és bólintott. – Igen, értem. Bármilyen újdonság árulkodó lehet, legyen az valaminek a jelenléte, vagy éppen a hiánya.

– Pontosan – bólintott Thrawn. – Mint ahogy azt kétségtelenül Nakirre generaliriusz esetében is észrevette.

Thalias csücsörített. Azt hitte, egyedül ő szúrta ki a dolgot, és magában akarta tartani, amíg alkalma nyílik nem négyszemközt megemlíteni Thrawnnek.

– Arra gondol, hogy egyszer sem kérdezte, hány watith foglyunk van?

– Nagyszerű – mondta elismerően Thrawn. – Jelentős fejlődésen ment keresztül az elemzőkészsége ahhoz képest, amikor először lépett a *Springhawk* fedélzetére.

– Köszönöm – mondta Thalías. Melegség öntötte el arcát a dicséret hallatán. – Habár ebben az esetben ez az ön tanári képességeit dicséri.

– Nem értek egyet – közölte Thrawn. – Én nem tanítok, csak kérdéseket teszek fel. Mindannyian másképp közelítjük meg a problémákat. A magam részéről mindössze felteszem a kérdéseket, amelyek elindítják az illetőt a számára legmegfelelőbb úton a megoldás felé.

– Értem – dünnyögte Thalías. Gyanította: Thrawn csak akkor jár el így, ha az illető hajlandó energiát fektetni abba, hogy elsajátítsa a logikus és értelmes gondolkodás e módját. Nagyon sokan – talán a többség – megelégszenek azzal, hogy mások gondolkodjanak és illeszszék össze helyettük a mozaikdarabkákat.

– Tehát, mire következtethetünk Nakirre kíváncsiszkodásának hiányából? – szegezte neki a kérdést Thrawn.

– Hogy magától is tudta, hány főből állt Fsir kapitány teherhajójának legénysége – mondta homlokát ráncolva Thalías. – Vagy akár azt is, hogy már mindannyian halottak, nem?

– Utóbbi felé hajlok – mondta Thrawn. – Ez viszont azt sugallja: akárki is bérelte fel Fsirt, a háttérben beszélő illető kapcsolatban állt vele.

– Igen, ez logikusan hangzik – helyeselt Thalías, miközben végig-gondolta. – Egy Zysekhez hasonló kereskedelmi központ számos különböző nép és faj képviselőit vonzza. Ha ez a mi rejtélyes idegenünk sikeresen fel tudta bérelni Fsirt, talán ismét itt keres magának végrehajtót.

– Egyetérték – mondta Thrawn. – Ami újabb kérdést vet fel.

Thalías összerezzent.

– Vajon mire bérelhette fel Nakirrét?

– Igen – mondta Thrawn. – Reménykedtem benne, hogy a Chiss Birodalom elleni támadásoknak vége szakadt. Félek, hogy mégsem.

– Nem úgy fest – mondta Thalías. Gyomrában ürességet érzett, hiszen ha és amennyiben a Chiss Birodalom elleni fenyegetés meg is szűnik, személyesen Thrawnra akkor is rengeteg veszély leselkedik majd.

Egy pillanatra felidézte rövid beszélgetését Thooraki atyával a Mitth családi birtokon. Az atya arra kérte, segítsen neki megóvni Thrawnt a politikai nyomástól, hiszen az ezredes ezeket – katonai zsenialitása ellenére – a jelek szerint képtelen volt felismerni és kivé-

deni. Thaliansnak pedig mindenképpen szándékában állt eleget tenni a kérésnek. A kérdés már csak az volt, vajon rendelkezik-e az ehhez szükséges erővel egy egyszerű gondviselő.

– De ha folytatódnak a támadások – mondta, miközben azon töprengött, vajon Thrawnban egyáltalán tudatosul-e szavainak kettős értelme –, csak újból vissza kell vernünk őket.

A sposiai idézés gyorsan és hirtelen érkezett. Ba’kif legfőbb tábornoknak jóformán az irodáját is alig maradt ideje a szabályoknak megfelelően bezárni, hogy aztán átjusson Csaplaron át a városon kívüli leszállóhelyre. Az odarendelt járőrhajó készen állt: az öt hajó egyike volt, amelyeket folyamatosan tizenöt perces készenlétben tartottak a Védelmi Kormányzótanács legfőbb tagjainak. Húsz perccel később már a Csilla gravitációs kútjából kifelé tartott, hogy aztán bevesse magát a hiperűr megbabonázó forgatagába.

Ba’kif nem szerette így intézni az ügyeit. Ami azt illeti, számos kollégája soha semmiért nem mozdult volna ennyire gyorsan, leszámítva talán egy totális háborút. A hívás azonban egyenesen a Stybla család fejétől, Stybla’mi’ovodo atya hivatalából érkezett, és az atya azt mondta, Thrawn ezredessel áll összefüggésben. Ba’kifnak pedig elég volt ennyi információ.

Lamiov a Négyes Páncélterem előtt várta, miután Ba’kif végre túlesett az Általános Elemzőcsoport által rendszeresített kérlelhetetlen biztonsági protokollokon.

– Legfőbb tábornok – üdvözölte az atya már messziről az előcsarnokon keresztülsétáló Ba’kifet. A legfőbb tábornok a maga részéről mindent megtett, hogy ne vegyen tudomást a Chiss Birodalom legtitkosabb bázisának egykedvű némaságban posztoló őreiről. – Köszönöm, hogy eljött.

– Mindig óriási öröm látogatást tenni az ÁECS-nél, Nagytiszteletű – mondta Ba’kif, amikor odaért hozzá. – De ha nem veszi rossz néven, kicsit előbb is jelezhettek volna.

– Elhiheti: mindössze úgy tíz perccel volt kevesebb ideje, mint nekem – mondta Lamiov. – Thrawn ezredes ezúttal még a megszokottnál is szorosabbra húzta a játszmat.

– Van ennek valami köze ahhoz, hogy ennyit késik a visszatérése a xodlakokat, az erighalokat és a pommriókat egyaránt érintő, ki tudja, milyen ügy után?

– Ekkora késésben lenne? – kérdezte összevont szemöldökkel Lamiov. – Mintha az említett családok hajói mindössze egy nappal ezelőtt tértek volna vissza.

– Így is van – mondta Ba’kif. – A *Springhawk*nak azonban velük ellentétben navigátora is van. Mindent tekintetbe véve, Thrawnnek legalább egy vagy akár két nappal előttük vissza kellett volna érkeznie.

– Érdekes – mormogta Lamiov. – Talán a Hoximon maradt, hogy alaposabban is megvizsgálja a teherhajó becsapódásának helyszínét.

Ba’kif halkán felhorkantott.

– Ugye tudatában van annak, hogy olyan információmorzsákat haddar itt el, amikről csakis a Tanács tudhat?

– Ugyan már, legfőbb tábornok – mondta szárazon Lamiov. – Ha eddig nem jött rá, hogy nekünk, Stybláknak is megvannak a magunk külön bejáratú információs forrásai, nem sok keresnivalója van a mostani befolyásos tisztségében. És komolyan mondom, ezt itt imádni fogja. Indulhatunk?

– Csak ön után – intett Ba’kif, és Lamiov nyomába szegődött. Szeme sarkából észrevette, hogy a legközelebbi örök kissé elfordulnak, amint ketten együtt a pánceleterem ajtajához sétáltak. Ba’kif korábban azt hallotta: a Szindikátúra azelőtt egy ideig fontolgatta, hogy az ÁECS teljes személyzetét kiszakítják a családjukból, mint ahogyan az a magas rangú katonai vezetők esetében is rutinszerűen megtörtént. Így minden remény szerint az ő esetükben is ki lehetett volna vonni a családi rivalizálást a szervezet mindennapi működéséből.

Végül aztán úgy döntöttek, hogy egy ilyen lépés túl sok nem kívánt figyelmet vonna a létesítményre, és elvetették az ötletet. Kompromisszumos megoldásként ugyanakkor a szervezet állományának egyenruháiról hiányzott minden családi azonosító, sem a Kilenc Uralkodócsalád és a Negyvenek címerét, sem a Chiss Birodalom kisebb famíliái által használt stilizált névjelzéseket nem viselték. Itt, az ÁECS-nél – elméletben – mindenki egyenlőnek számított.

Ba'kif persze gyanította: a Négyes Páncélterem legtöbb, ha nem az összes óre a Stybláktól érkezett. Lamiov alighanem gondoskodott erről.

Tekintve, hogy épp most érkezett ide egy új, idegen szerkezet, Ba'kifet nem érte meglepetésként, hogy a páncélterem elülső részét elfoglaló, hatalmas fogadótér megtelt. Arra viszont nem számított, micsoda elképesztő zsúfoltság fogadja majd.

Ebben persze a tárgy puszta mérete is közrejátszott: négy méter hosszú, fehér fémbordázatú rács, mintha csak holmi hatalmas tengeri szörnyeteg törzsének csontváza lenne. Tucatnyi technikus dongta körül, méréseket végeztek, vagy más analizáló eszközökhöz csatlakoztatták különböző vezetékekkel. Az ÁECS két rangidős szakembere szintén ott állt: egyikük a munkálatokat felügyelte, a másik elmélyülten dolgozott a questisén. Thrawn ezredes és Samakro alezredes mindezt csendben, oldalról szemlélte.

Mindketten felnéztek, amikor Ba'kif és Lamiov odasétált hozzájuk.

– Lamiov atya, Ba'kif legfőbb tábornok – biccentett üdvözlésképpen Thrawn. – Megtisztelnék bennünket a jelenlétükkel.

– Önök tisztelnék meg bennünket, hogy újabb érdekes holmival gyarapították a gyűjteményünket – mondta Lamiov. – Mondja csak el Ba'kif legfőbb tábornoknak, mit hoztak.

– Igenis, Nagytiszteletű. – Thrawn Ba'kifra nézett. – Miközben a megmaradt vagaari kalózok után kutattunk, találkoztunk egy idegen teherhajóval, amelyet első látásra három ágyúnaszád vett tűz alá. Később ugyanakkor arra jutottunk, hogy az ütközetet csupán miattunk rendezték meg, és a jelenet pusztán egy csapda első eleme volt.

– Az idegenek nyilván nem tudtak túl sokat önökről – jegyezte meg Ba'kif.

– Valóban nem, meglehetősen kevés információval rendelkeztek a chissekről – mondta Thrawn. Figyelmét láthatóan teljesen elkerülte a burkolt elismerés. – Az keltette fel elsősorban a gyanúmat, hogy a tettettett támadás már javában folyt, amikor kiléptünk a hiperútból. Ebből arra következtettem, hogy az idegenek valahogy előre látták, mikor és hol jelenik majd meg egy hajó.

Ba'kif a csontvázszerű szerkezetre nézett. Gyomra összeszűkül, és a kellemetlen, furcsa érzés be is fészkelte magát ott közepén.

– És ezt ennek segítségével sikerült elérniük?

– Igen, így véljük – mondta Thrawn. – A rácsot a teherhajó belső és külső héja közé építették be, és azokon a kábeleken keresztül csatlakozott a további tartóládákhoz.

Ba’kif bólintott. Csupán megkésve vette észre a félretolt guruló asztalokat, rajtuk néhány különös formájú dobozzal és szépen feltekert vezetékekkel.

– Az egész rácsozat ilyen volt? – kérdezte.

– Az általunk megvizsgált részek igen – mondta Thrawn. – Sajnos csak erősen limitált időt tudtunk fordítani az analízisre.

– Van valami elképzelése, mennyivel előzi meg az eszköz által sugárzott figyelmeztető jelzés az érkező hajót? – kérdezte Ba’kif.

– Az elénk táruló hamis támadás állása alapján úgy becsülöm, legalább kilencven másodpercük lehetett a felkészülésre – mondta Thrawn. – De lehet, hogy több.

– Kilencven másodperc – dünnyögte Ba’kif. Agyában vadul kavargtak a lehetőségek. Elég mindössze néhány ilyen korai előrejelző berendezéssel ellátott járőrhajót pályára állítani az összes chiss világ körül, nagyjából a fegyverek hatótávolságának peremén, és gyakorlatilag minden lesből végrehajtott támadás ellehetetlenül. Amennyiben pedig a rácsozat a hiperűrben mozgó összes hajót képes bemérni – még akkor is, ha ezek nem szándékoznak visszatérni a normál űrbe –, a Véderő szemmel tarthatja a Chiss Birodalom legforgalmasabb útvonalait. Még jobb. És ha az eszköz nem csupán észleli az elhaladó hajókat, hanem azt is meg tudja becsülni, közülük mennyi...

– Lazítson, legfőbb tábornok – figyelmeztette Lamiov.

Ba’kif elhessegette gondolatait.

– Tessék?

– Ismerem ezt a tekintetet – mondta Lamiov. – Óva kell intenem: attól, hogy a birtokunkba került egy ilyen szerkezet, még nem feltétlenül leszünk képesek pontosan visszafejteni a működési elveit.

– Tudom – jelentette ki Ba’kif. Izgatottsága némileg csökkent. Thrawn két legfontosabb eddigi szerzeménye – a vagaarik gravitációskút-generátora, illetve a Köztársaság fejlett pajzstechnológiája – eddig az ÁECS legkomolyabb erőfeszítései ellenére sem fedte fel titkait. Ba’kifnak nem voltak kétségei, hogy a Chiss Birodalom mérnökei előbb-utóbb sikerrel járnak majd, de egyértelműnek tűnt: nem lesz könnyű dolguk.

Sajnos semmi oka nem volt azt feltételezni, hogy ez az előjelző detektor eltér majd a másik két berendezéstől ebben a tekintetben.

– Csak tudnám, miért tart egy örökkévalóságig megfejteti minden olyan eszköz működését, aminek azonnal hasznát vehetné a Véderő – bökte ki Ba’kif.

– A világegyetem már csak ilyen, nemdebár? – hagyta rá Lamiov.

– Az a száz éve hozzánk került, nagy sűrűségű elektronikus memóriaegység, amit a questisek adatrúdjaival rendszeresítettünk, tizenkét hónap alatt adta meg magát. A harminc éve fellelt speciális főzőrendszer pedig öt hónapon belül már kikerült a piacra.

– Eközben ami ezer vagy akár még több százalékkal megnövelné egy hadihajó elektrosztatikus védmezejét... – Ba’kif megrázta a fejét.

– Talán ezzel nagyobb szerencsénk lesz – mondta Lamiov, és fejével a rácsozat felé intett. – Kár, hogy nem tudták elhozni a teljes teherhajót. – Kimondatlan kérdése jeleként felvonta egyik szemöldökét.

– Valóban – felelte kurtán Thrawn. Vagy nem észlelte az atya hanglejtésében és arckifejezésében rejlő célzást, vagy korábban már eldöntötte, nem áll szándékában további részleteket megosztani a teherhajó további sorsáról.

– Mindent leszedtünk, amiről úgy tűnt, hogy a berendezéshez tartozik, plusz a rácsozattól is magunkkal hoztunk, amennyit csak tudtunk – tette hozzá Samakro, szintén figyelmen kívül hagyva a burkolt érdeklődést. – Remélhetőleg elég lesz kiindulási alapnak.

– Mindent megteszünk majd – biztosította Lamiov. – Tudnia kell még valamit a technikusainknak?

– Nem hinném – felelte Thrawn. – Alezredes?

– Semmi lényeges nem jut eszembe – mondta Samakro. – De végezetül annyit még hozzátennék: noha a teherhajó részt vett egy rajtaütésben, és ennél fogva akár valamiféle hadihajónak is hihetnénk, a héjazata hétköznapi, polgári jellegű volt. Nyixnek semmi nyoma rajta, még a belső burkolata sem nyix-ötvözetből készült.

– Ez fontos lehet – mondta Lamiov.

– Valóban – mondta Samakro. – Hajlamos vagyok úgy vélni: a tervezők fent akarták tartani annak illúzióját, miszerint teherhajóról beszélünk, amelynek semmi köze magához az érzékelőhöz.

– Lehetséges – hagyta rá Ba’kif, gondolatai pedig új irányba kalandoztak. A nyix bizonyos egyedi jellegzetességeinek köszönhetően tö-

kéletesen bevált a hadihajók héjazatában. Ha egy vagy több efféle sajátosság esetleg megzavarta az előjelző detektort, ebből talán az eszköz működésére is következtethetnek.

– Ettől függetlenül is megemlítem a dolgot a technikusoknak – mondta Lamiov. – Most pedig, úgy vélem, a Tanács várja önöket a Csillán.

– Igen – mondta Thrawn. – De mielőtt távoznánk, legfőbb tábornok, kérem, tartson velünk a *Springhawk*ra. Egy másik ügyet is meg kell vitatnunk.

– Nem várhat? – kérdezte Ba’kif.

Thrawn és Samakro összenézett.

– De igen, uram, úgy vélem, várhat – válaszolta Thrawn vonakodva. – Legalábbis egy ideig.

– Akkor várjon – mondta határozottan Ba’kif. – Mindössze néhány órám van, hogy megbeszéljek bizonyos fontos ügyeket Lamiov atyával, utána pedig nekem is vissza kell térnem. És ahogy az atya is mondta, a *Springhawk*nak már a Csillán kellene lennie további vizsgálatok, meg persze az összes szükséges javítás és újrafegyverzés miatt. – Samakróra pillantott, és felhúzta a szemöldökét. – Ön pedig, alezredes, szerepel a hoximi incidens ügyében meghallgatandó tisztek sorában a listámon. Addig készítse el a jelentését és szerezze be az összes dokumentumot, amit csatolna a feljegyzésekhez.

– Megértettem, legfőbb tábornok – mondta Samakro. – Ugyanakkor, ha megengedi... – Thrawnra pillantott. – ...arra biztatnám, hogy ne késleltesse tovább a *Springhawk*kon való látogatást a feltétlenül szükségesnél.

– Fontolóra veszem a javaslatát – ígérte grimaszolva Ba’kif. Samakro ábrázatán nem tükröződtek érzelmek, a feljebbvalóját megszólító tiszttipikusan semleges arca volt.

A felszín alatt azonban szokatlanul erős feszültség látszott rajta. Akármit is akart Thrawn megvitatni Ba’kiffel, Samakro nem igazán várta a megbeszélést.

A dolog mindenesetre a további bonyodalmakkal együtt is várható. Ba’kifnek most a Hoximmal és az ottani történésekkel kellett foglalkoznia.

– Akkor tehát találkozunk a Csillán – mondta, és a páncélterem bejárata felé intett. – Kezdjék meg a hajó javításait, én pedig jelezni fogom, ha készen állok meghallgatni a jelentésüket.